

Full house

Nem lesz nehéz, mondtam magamban előtte, hiszen gondolatban már háromszor is megöltelek. Nem egyformán persze, kipróbáltam, hogyan lenne a legkönnyebb, mert még sose csináltam ilyet. Ki is írtam az üzenőfalamra, hogy nálam már halott vagy, csak te nem vetted észre, persze, hogy nem, némiképp rejtjelezve volt, nyilván nem így direktben írtam ki.

Minden akkor romlott meg köztünk, amikor Márkkal elkezdtl járni. Előtte annyira normális voltál, meghallgattál, mindent elmondhattam neked, nem úgy, mint anyámnak vagy Mária néninek, aki mindig megjátszsa előttünk a pótanyát, anyánk helyett is anyánk akar lenni, aztán amikor tényleg bajban vagyunk, és segítségre szorulnánk, sose elérhető, különben is, hogyan kérhetnénk tőle segítséget, mikor még mobilt se használ, azt mondja, ő már csak ilyen régi vágású.

Én figyelmeztettelek. Márkkal kapcsolatban próbáltam megértetni veled, hogy szeretném, ha Márkot elkerülnéd, mert nem lesz jó vége, Márkért ölni fogok. Tudom, Márk nem az a fajta, akivel könnyen dűlőre lehet jutni. Megszokta, hogy mindig csak nyer. Nagyban játszik, pókert, azt mondja, nem elég, amit az apjától kap, pedig szerintem az se kevés, kénytelen valamivel kiegészíteni, és mivel dolgozni nincs kedve, a pókerben látja a legkönnyebb bevételi forrást. Nem mondom, lehet benne valami, könnyebb ésszel élni, mint éjjelente árut feltölteni a Tescóban, Márk pedig nem ismer lehetetlent. Az elején még csak kicsiben játszott, próbálgatta, mire képes, aztán hamar rájött, hogy ezt neki találták ki, amíg póker lesz a világon, addig neki dolgoznia sem kell, úgyhogy másodév végén befejezte az egyetemet, már vizsgázni se jött be. Ezt te pontosan tudtad róla, de nem tulajdonítottál neki különösebb jelentőséget.

Lehet, hogy én vagyok a hibás, végső soron rajtam keresztül jöttetek össze, ha nem megyünk el szombaton arra a partira, akkor talán sose is-

merkedtek meg, persze, most már mindegy, úgysem változtat semmit a lényegen. Márkkal én szerettem volna jární, azért is hívtalak, hogy gyere, akkor még azt hittem, a barátnőm vagy.

Márkéknál nem akkor jártam először, apámnak régi haverja az apja, gyerekkoromtól ismerem őket. Hatalmas ház, nem véletlen, az apja tele van pénzzel. Három autójuk van, az egyiket, persze, a legócskábbat, Márk közösen használja a nővérel, elég sok vita is van közöttük miatta, mert legtöbbször pont mindig akkor kell Márknak is, amikor a nővérenek, az meg magánkívül van ilyenkor, hisztériázik, elmondja minden taknyosnak Márkot, Márk meg lekurvázza, ha már kurva, miért nem vetet magának egy kocsi a stricijével, ilyeneket vágnak egymás fejéhez, nem csoda, hogy nem tudnak megegyezni. Én legtöbbször a garázs felől mentem, a rendes utcai kaput zárva is tartják, mert azt csak akkor használják, amikor a kutyát viszik sétálni, különben a garázson keresztül közlekednek.

Márk elég sokat van egyedül otthon, a szülei folyton úton vannak, az ország egyik végéből a másikba, sokszor hetekre eltűnnek, egyik erre, másik arra, külföldi partnerekkel üzletelnek, az anyja áprilistól többnyire a Balatonon tartózkodik, állítólag az osztrák pasija miatt, aki az üzletfeleket szerzi nekik. Márk nem olyan, mint a többiek a családban, egész más szemléletű, igaz, leginkább őt is a pénzt érdekli, más nemigen, *ilyen világ ez*, mindig ezt mondja, és igaza van. De mégsem olyan hideg, mint a többiek, én mindig úgy éreztem, megfagyok náluk, ahányszor csak oda mentem.

Márk második születésnap bulija volt. Az elsőt az apja rendezte neki, kibérelték Szemesen a Kistücsök éttermet, ott volt az egész család, az anyja osztrák pasija meg annak a felesége is, Márk összes haverja, a nővérenek a pasija, barátnők, mindenki, voltak vagy ötvenen, utána az Arács nevű gőzösön folytatták, épphogy üzembe álltak a hajók a Balatonon, szezon előtti időszak, április, átvitették magukat a túlsó partra, elmentek egész Füredig, aztán a félszigetet megkerülve Akalitól vissza, gondolni való, hogy néztek ki a végére, ittak egyfolytában, még talán drog is volt, ebben nem vagyok biztos, mert Márk nem él vele, de a nővéreért nem tenném tűzbe a kezem, ahogy időnként kinéz.

Én hívtalak meg, pont azért szerettem volna, hogy eljöjjél, hogy véleményed mondj Márkról, mert egyedül nem tudtam eldönteni, mi legyen. Mária nénit mégse hívhattam volna el, másban meg nemigen bíztam, csak őbenne meg tebenned. Az lett volna a feladatod, hogy figyelj meg Márkot, hogy szerinted milyen ember, erre te ott helyben elcsábítottad.

Elmondhatatlan, mit éreztem, amikor hazamentem. Bőgtem, mint a számár, azt hazudtam, hogy elrontottam a gyomromat a kaviáros szendvics-

csel, ami részben igaz is volt, de csak részben, mert leginkább az fájt, ahogy ti viselkedtetek, Márk is, te is, időbe telt, mire lehiggadtam annyira, hogy átgondoljam a helyzetet. Megint vereséget szenvedtem, el kellett ismernem, legalább magam előtt. Nem volt könnyű, de mint oly sokszor, most is megtettem. Tulajdonképpen egész mostanáig erről szólt az életem, hogy folyton el kellett ismernem, megint jobb vagy nálam. És most elegendem lett.

Emlékszem, a gimi legelején, tizenkét évesek is alig múltunk, Mária néni azt mondta, ha megmarad a barátságunk, az a legszebb dolog lesz, amit életünkben átélhetünk, mert a barátság még a szerelemnél is sokkal fontosabb, főleg amelyik már ilyen fiatalon kezdődött, mint a mienk. És el is hittem neki.

Hogy irigyeltelek-e? Igen, de nem úgy, hogy bármire képes lettem volna, hogy nekem is ugyanaz meglegyen, ami neked. Nem az fájt, hogy neked van, hanem hogy én mindig csak második lehetek melletted, talán a matek volt az egyetlen kivétel, mert abban sokkal jobb voltam nálad.

Márk. Legalább olyan idegen világ volt nekem, mint eleinte a tied. Én nem olyan tehetős családban nőttem fel, mint te vagy ő, az én szüleim az elit gimit is alig tudták kinyögni, mostanáig dolgoznom kellett, hogy egyáltalán folytathassam az egyetemem.

Jobban összeillettetek Márkkal, azt hiszem, de ezt magamnak se ismertem volna be semmi pénzért, csak most, amikor már minden mindegy, és semmit nem tehetek.

Szerencsés vagy, hogy év végéig kihúzhattad. Mikor felírtam az üzenőfaladra ezt a mondatot, már mindent eldöntöttem magamban. Kész volt a terv, csak végre kellett hajtanom az alkalmas pillanatban. Hát így történt. Lehet, hogy hülyén hangzik, de előtte gondolatban tényleg már háromszor megöltelek.

Most már csak az a kérdés, mit kezdek a holttesteddel.

Egyébként azt hittem, sokkal nehezebb lesz. Ittunk, rendben van, én is, te is, aztán leültünk ide az asztalhoz, te elővetted a kártyát, azt mondtad, pasziánszozni szeretnél, megnézed, sikerül-e élőben, én meg kimentem újabb italért, hoztam, amit találtam, és töltöttem, te meg vedelted. Kिरaktad a pasziánszot, azt mondtad, minden így sikerüljön az életben, én meg bólintottam rá. Hát sikerült is.

Tudod, ha nem kezdesz ki Márkkal, ennek előbb-utóbb akkor is be kellett volna következnie. Én annyit nyeltem már miattad életemben, hogy egyszer betelt a pohár, végeznem kellett veled, mert meg vagyok győződve róla, hogy mióta együtt vagyunk, miattad nem megyek semmire. Azt hittem, előreviszel, és elég későn, csak nemrég derült ki számomra, hogy pont te hátráltattál.

Nem felejttem el azt az éjszakát. Magam sem tudom, hogy mentem haza akkor Márkéktől, de az biztos, hogy a saját lábamon, mert semmi jármű nem volt már, taxira meg nem volt pénzem. Befordultam a sarkon az utcánkba, ez a kép mélyen megmaradt bennem, és elsírtam magamat. Van ott egy jázminbokor, talán nem is jázmin a rendes neve, nem tudom, de ott tört rám a zokogás. Már régen elvirágzott, de én még mindig úgy gondoltam rá, mintha virágozna.

Másnap reggel készen volt a tervem. Selyemzsinórt kellett szereznem, mi sem egyszerűbb, bármelyik rövidáru-kereskedésben adnak. Nem azt csináltam, mint régen a török szultán, mikor elküldte Kara Musztafának a selyemzsinórt, mert nem tudta bevenni Bécsset, hanem én lettem egy személyben az ítéletet kimondó szultán is meg az ítéletet végrehajtó kapudzsibasi is.

Ha holnap kérdeznének, holnap is azt mondanám, végre kell hajtanom az ítéletet. Nem fogom megbánni, ezt már előre tudom.

Márkért mindent megtettem volna. Egy teljes délutánt arra szántam, hogy az interneten pókeres oldalakat kerestem, kiműveltem magam az alapokból, és villogtam előtte, hogy lám, megy ez nekem. És Márk mosolygott, azzal a hideg és mégis vonzó mosolyával, ahogy csak ő tud, van benne lenézés is talán, nem is kevés, de mindenképpen valami felsőbbség, hogy akármit csinálhatsz, én akkor is több vagyok, mint te, és kicsit ez mindig visszatartott, mikor közeledni próbáltam felé. Aztán végül a póker miatt hívott meg.

Royal flush, igen, azt olvastam, egy a hatszázötvenezerhez az esélye. Nem is lett royal flush-öm, de elég jól ment, ahhoz képest, hogy kezdő voltam, Márk is élvezte, a többieket nem ismertem, a nővére haverjai voltak, azt hiszem. Te meg úgy jártál-keltél ott közben, mintha otthon lennél, mindenkivel szóba elegyedté, mintha örök időktől fogva ismernéd, a szemem sarkából időnként rád néztem, és tudtam, hogy az egész csak elterelő hadművelet, mert igazából Márk figyelmét akarod magadra vonni.

Kétszer egymás után volt full house-om, Márk elismerően nézett, mikor felálltunk az asztaltól, és gyakorlatilag ennyiben maradtunk, mert utána te ráragadtál, nem tudott magáról levakarni, hiába mentem oda hozzátok, mindig leráztatok valamivel, hogy kettesben maradhattok, már amennyire egy parti kellős közepén kettesben maradhat valakivel az ember. Inni is akkor kezdtem el, válogatás nélkül, a kaviáros szendvicsekkel nyomtam magamba a pezsgőt, úgyhogy nem volt nehéz elhítenem utána, hogy attól lettem rosszul. Hánytam is, talán már útközben, erre nem emlékszem.

Nálam már halott vagy, ez járt a fejemben ma reggel, amikor megvettem a selyemzsinórt. Magamban mosolyogtam, mert arra gondoltam, mennyivel szebb lenne, ha csak elküldeném, és te vennéd a lapot, aztán rögtön meg is ráztam a fejemet, te ilyet sose tennél, túlságosan szereted magad ahhoz, hogy elismerd, vesztettél. Pedig most ez a helyzet.

Még nem döntöttem el, mi legyen Márkkal. Őt is meg kellene valahogyan büntetnem, de még nem találtam ki, hogyan, persze, most már egyszerűbb lesz, azt hiszem. Hirtelen el fogja ütni egy autó, vonat elé ugrik, vagy valami ilyesmi. Sajnálni fogja majd mindenki, az egész pókeres csapat, kitűnő fiatal játékost veszítettünk el, aki a barátnője öngyilkossága miatt vonat elé ugrott. Vagy nekihajtott teljes sebességgel egy fának. Ilyesmit fognak gondolni.

Így van ez, látod. Most az egyszer én nyertem. Már régen mondták nekem, hogy jó pókerjátékos lenne belőlem, hát tessék, az első lépéseket már megtettem.